

Π Ε Ρ Τ Ε Ρ Η Η

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ME

Φυλλίδ. 103.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΑ.

Τόμος. Ε΄.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΤΗΝ 4 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1851.

EMMA.

(ὀπό τῆς K. Suau de Varennes)

— ο —

A.

- Βικτωρ ἐξημέρωσε ;
- Καί βεβαία, ἀφάντη, εἶναι δύο μετὰ τὸ μεσημέρι.
- Καί πῶς ! Μ' ἀρίεις νὰ κοιμῶμαι τόσον ἀργά ; ἀνόητε, διατί δὲν μὲ ἐξύπνισες εἰς τὰ δέκα ὥρας ;
- Μὰ, ἀφέντη . . . .
- Δὲν ἤξευρες ὅτι εἶχον νὰ πνευρεθῶ τὴν μεσημβριαν εἰς τὴν προγύμνασιν ἐνδὲς δραμα ὅς μου ;
- Μὰ, ἀφέντη . . . .
- Καί ὅτι εἰς τὰς δύο ὥρας ἔπρεπε νὰ ἀναγνώσουν τὸ ποιημά μου τοῦτο εἰς τὸ Γαλλικὸν θεατρον . . . (1)
- Μὰ, ἀφεντικὸ . . . .
- Καί ὅτι εἰς τὰς τρεῖς ὀκτώδης μου θὰ μοὶ μετρήσῃ 4000 φραγκα διὰ τὴν παράδοσιν τοῦ χειρογράφου, εἰς τὸ ὅποιον ἐργάζομαι ἐξ ἧδη μῆνας ;
- Ὅχι, ἀφέντη, ἀγνοῶ ὅλα ταῦτα. Τοῦτο μόνον

ἤξεύρω καλὰ, ὅτι σήμερον τὸ πρωὶ εἰς τὰς τέσσαρας ὥρας, ὅταν εἰσῆλθετε, μὲ εἶπατε νὰ τὰς ἀφήσω νὰ κοιμηθῆτε ἕως ὅτου ἐξυπνιτετε μόνος.

- Βικτωρ ! . . . .
- Ἀφέντη ; . . . .
- Εἶσαι ζῶον ! Σώπα, καὶ ἐτοιμισε τὸ λουτρόν μου.
- Θα λάβατε τὸ τεῖ εἰς τὸ λουτρόν ;
- Ὅχι, θα κακῶ σιγῆς . . . . Ἐμπρός, σήκωσε τὰ παραπετάσματα, δὲν ἀγαπῶ διόλου εἰς τοιαυτὴν ὥραν σκότος.
- Ὁ Βικτωρ σπεύδει νὰ ἐπιτελέσῃ τὴν διαταγὴν τοῦ κυρίου του.
- Βικτωρ ! . . . .
- Ἀφέντη . . . .
- Δὲν ἤλθε κανεὶς κύριος ;
- Πά ! ἤλθεν ὁ ὑποδηματοποιὸς, ὁ ράπτης, καὶ ὁ ἔμπορος.
- Ζῶον ! ἀπὸ τὰ εἶδη τῶν ἀνθρώπων εἶναι κύριος ;
- Ἦλθε καὶ ὁ μέγας ἐκεῖνος κύριος, ὅστις φανταίται τόσον κακὸς, καὶ ἔχει κατὰ τι εἰς τὸν ὀφθαλμόν . . . .
- Ἄ ! Ἄ ! Ὁ δουλοπότης τῆς ἐφημερδος, τὸν ὅποιον τὰ ἄλλα μου καταγίνονται νὰ πλουτισωσιν.
- Αὐτὸς, ἀφέντη.
- Ἐ ! καὶ τί μὲ ἤθελε ;

(1) Theatre-Français, τὸ κυριώτερον τῶν ἐν Παρισίοις θεάτρων.

— Νὰ σὰς δώσῃ χαρτιά τινὰ, τὰ ὅποια ἔβαλεν εἰς τὸ γραφεῖον· τὰ ἄφησεν ἐπιφοριζὼν με νὰ σὰς τὰ παραδώσω καὶ νὰ σὰς ἐκφράσω τὴν δυσαρρέσκειάν του, διότι δὲν δύνανται νὰ τοῦ χρησιμεύσωσι . . . .

— Πῶς, δὲν δύνανται νὰ τοῦ χρησιμεύσωσι. Δὸς μοῦ τα.

‘Ο Βίκτωρ ἐπανερχεται ἐκ τοῦ γραφείου τοῦ κυρίου του φέρων κύλινδρον χαρτίων.

— Τί, ἔφωναξεν εὐκας, αὐτὰ εἶναι τὰ ἄρθρα μου. ‘Α. ‘ὁ δῆμιος, ἀρνεῖται τιαυτὰ τεμάχια φιλολογίας.

‘Αλλ’ ὁ ἄθλιος θὰ καταστρέφει τὴν ἐφημερίδα του . . . . ‘ὁ ἀφανιστὴς τοὺς μετόχους του. ‘Βίκτωρ.

— Ἀφέντη . . . .

— Δὸς μοι χαρτίον καὶ κονδύλιον.

— Ὅριστε, ἀφέντη.

— Εὐγε . . . .

‘Ο συγγραφεὺς ἔγραψε σειράς τινας, κινῶν ζωηρῶς τὴν κεφαλήν, διὰ νὰ ἐκφράσῃ τὴν ἀγανάκησίν του, καὶ εἶπεν ἐπειτα εἰς τὸν ὑπὸ κρητὴν του.

— Πῆγαίνα νὰ δώσῃς τὴν ἐπιστολὴν ταύτην, καὶ αὐτὰ τὰ χαρτία εἰς τὸν διευθυντὴν τοῦ Τύπου. Αὐτὸς ἔννοε! τὸ συμφέρον του.

« Hic est refugium peccatorum ὧδε ἔστιν ἀμαρτωλῶν καταφύγιον » καὶ διὰ νὰ ὀμιλήσωμεν τὴν γλώσσάν μας: Ἐδῶ κατέφυγε τὸ πνεῦμα καὶ ἡ μεγαλοψυχία . . . . Βίκτωρ, ἐτελειώσας;

— Ὅχι, ἤλθέ τις ἐκ μέρους τοῦ Κ. ‘Ροσσίνη καὶ μοι παρέδωσε τὸν φάκελλον τοῦτον καὶ αὐτὴν τὴν ἐπιστολήν.

— Δὸς μου. Μὰ τὴν ψυχὴν μου, εἶνε τὸ μελοδράμα μου. Τί περιέχει αὐτὴ ἡ ἐπιστολή;

‘Αναγινώσκει.

« Ἀγαπητέ μοι κύριε, λυποῦμαι πολὺ, ὅτι τὸ ποιήμα σὰς δὲν δύνανται νὰ συμφωνήσῃ ποσῶς με τὴν μουσικὴν μου· σὰς τὸ ἐπιστρέφω με μεγίστην μου δυσαρρέσκειαν, παρακαλῶν ὑμᾶς νὰ συγχωρήσῃτε τὸν ἀφαισιωμένον θούλόν σας . . . »

— Αὐτοὶ εἰ μουσικοὶ, ὅποια προπέτεια! . . . Βίκτωρ.

— Ὅριστε, ἀφέντη . . .

— Αὐτὸς ὁ μουσικὸς εἶνε αὐθάδης. νὰ προετοιμάσῃς τὴν θήκην τῶν πιστολιῶν μου.

— Θέλετε νὰ τὰ ἐτοιμάσω εὐθύς;

— Ἀνόητε! νομίζεις ὅτι θὰ ὑπάγω νὰ κτυπηθῶ πρὶν λουσθῶ καὶ τελειώσω τοὺς στίχους μου. . . . Βίκτωρ, τέλος δὲν ἤλθεν ἄλλος κανεὶς;

— Ἦλθεν προσεῖτι ὁ νέος αὐτὸς συγγραφεὺς, τὸν ὁποῖον ὁ κύριος ἤθελε νὰ ῥίψῃ . . .

— ‘Α! ‘Α! ὁ Λέων Δερβάλ . . . ἔχει μεγάλα προτερήματα ὁ νέος οὗτος, θὰ προαχθῆ πολὺ! . . . Ἦρξετο βέβαια διὰ νὰ με εὐχαριστήσῃ;

— Ἦτο μανιώδης ἐναντίον σας καὶ ἔλεγεν ὅτι τοῦ ἐκλέψατε τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὸ ποιήμα τὸ ὁποῖον ἐδώσατε νὰ παραστήσουν εἰς τὸ Γυμνάσιον. (1)

— Βίκτωρ!

— Προστέξτε . . .

— Ὅταν ὁ νέος οὗτος παρουσιασθῇ ἐδῶ, νὰ τὸν διώξῃς . . . εἶνε ἀναίσχυντος! Δὸς μοι τὰς ἐφημερίδας μου.

— Νὰ τὰς, ἀφέντη.

— ‘Α! ‘Α! ‘Ας ἰδοῦμεν ἂν κατεχώρησαν τὸ ἄρθρον εἰς τὸ περί ζωγραφικῆς μέρος. Καλά! Καλά! Νὰ το.

(1) Gymnase, ἐν τῶν κυριωτέρων θεάτρων τῶν Παρισίων.

. . . βέβαια θὰ ἔκαμεν ἀποτέλεσμα, αὐτό! στοιχηματίζω ὅτι ἀπέκτησεν ἡ ἐφημερίς 25 νέους συνδρομητάς . . . »

Διατρέχει τὸ ἄρθρον του. « Ἰδοῦ, ἰδοῦ πῶς πρέπει νὰ συζητῶνται: τὰ ζητήματα τῆς τέχνης! Παῦλος Δελφάρχιος . . . Εἰκὼν Καρόλου τοῦ Α’ περιῦδρισθέντος ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν τοῦ Κρομβέλου, ὁ βασιλεὺς Ἰσαβίτα εὐγενῶς ἐπὶ τῆς ἔδρας του . . . Ὁ καπνίζων, στρατιωτῆς ἔχει χάριν καὶ εὐγένειαν! . . . Σελεστίνος Νταντεῖλος . . . Ὁ Χριστὸς παρηγορῶν τοὺς πτωχοὺς, πολὺ μεγαλοπρέπεια εἰς τὴν θέσιν καὶ τοὺς χαρακτήρας τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ . . . Τὰ πρόσωπα εἶνε συμπεπλεγμένα με τάξιν καὶ ἀρμονίαν. Ἴσως θὰ ἦτο καλλίτερον αἰ νέαι γυναῖκες νὰ εἶχον τὸ χρῶμα ζωηρότερον· ὁ τεχνίτης, δίδων εἰς αὐτὰς χρῶμα ὡς τὸ τῶν γερόντων, ἀπεμακρύνθη τῆς φύσεως; »

Ὅποια ἀκρίβεια εἰς ταύτην τὴν παρατήρησιν! Ἰδοῦ ἄρθρον, τὸ ὁποῖον βεβαίως θὰ κλέψωσιν αἱ περισσότεροι ἐφημερίδες . . . Ἄς ἰδοῦμεν τώρα ἐὰν ὀμιλήσῃ περὶ τῆς κωμωδίας . . . Δὲν βλέπω τίποτε . . . ‘Α! νὰ ἰδοῦ: Τὸ κυνήγιον τῶν νησσῶν . . . τῶν νησσῶν . . . ὑπὸ τοῦ ΚΚ. ἂ! αὐτὸ εἶνε· « αὐτὸ τὸ ποιήμα, πληρὴς πνεύματος καὶ λογοπαϊγνίων, ἔτυχε λαμπρᾶς ὑποδοχῆς. Ὁ Βουφφὲ ὑπεκρίθη λαμπρὰ τὸ κύριον πρόσωπον . . . Αὐτὸ τὸ ποιήμα εἶνε μνημεῖον δόξης καὶ διὰ τοὺς συγγραφεῖς καὶ διὰ τὸν ὑποκριτὴν, ἐνταυτῷ θὰ κατασταθῇ πηγὴ ἀβθοнос εἰσπράξεων διὰ τὸν διευθυντὴν. »

Ἰδοῦ, ἐφημεριδογράφοι ἠξέυροντες νὰ δίδουν λόγον περὶ ἐνὸς ποιήματος· πόσον ὀρθῶς καὶ σοφῶς κρίνει. Τὰ χρονικά αὐτὰ θὰ κάμουν τὴν τύχην των.

Ἄς ἰδῶμεν τώρα τί λέγει ἡ Ἐθνικὴ . . . δὲν με εἶνε πάντοτε εὐνοϊκὴ ἡ καταραμένη αὐτὴ ἐφημερίς· ἀλλ’ ἐλπίζω βεβαίως ὅτι ταύτην τὴν φορὰν ἠναγκάσθη ν’ ἀκολουθήσῃ τὴν διεύθυνσιν τῆς γενικῆς γνώμης, ἡ-τις, ὡς ὀρημητικὸς ποταμὸς, πλημμυρεῖ τὸν κόλπον μου με κύματα ἐπαίνων καὶ . . . Στάσου, ἰδοῦ ἰδέα ποιητικὴ ἱκανὴ νὰ δώσῃ, ἀπὸ ζηλοτυπίας, ἐξ ἐφιάλτας εἰς τὸν Λαμαρτίνον· θὰ τὸ σημαίωσω εἰς τὸ ἀπάνθισμα τῶν ποιησέων μου: . . . ‘Α! Ἰδοῦ « τὸ κυνήγιον τῶν νησσῶν » κωμωδία εἰς μίαν πράξιν, ὑπὸ . . . Κρίνομεν περιττὸν νὰ σκοτισωμεν τοὺς συνδρομητάς μας ἀναλύοντες τόσον γελοῖον ποιήμα· λέγομεν μόνον ὅτι εἶχεν ἔλα τὰ ἀπαιτούμενα δὰ νὰ συισθῇ, καὶ ἐὰν δὲν ἐσυρίχθη, ἂς χρεωστῶν χάριν εἰς τὸν Βουφφὲ, οὕτως καὶ μόνῃ ἡ παρουσία ἀρκεῖ νὰ διεγείρῃ τὸν μεγαλειότερον ἐνθουσιασμὸν, δὲν κατανοοῦμεν δὲ πῶς ὁ διευθυντὴς τοῦ θεάτρου τούτου, ἀνθρωπος ἀγχίνους ἄλλως τε καὶ πνευματώδης, παρεδέχθη τόσον ἄθλιον ποιήμα. »

— Βίκτωρ!

— Ἀφέντη . . .

— Ὁ συντάκτης αὐτὸς εἶνε χαμάλης, δὲν ἠξέυρει νὰ γράψῃ! . . . νὰ ἐπισκεφθῆς τὰ ξίφη μου, θὰ τὸν μάθω νὰ ζῇ.

— Φονεύων αὐτόν;

— Μὴ κάμνεις τὸν ἀστείον καὶ δὸς μοι τὰ γράμματά μου, ἐὰν μ’ ἔφεραν . . . .

— Ἰδοῦ τέσσαρα, κύριε . . .

— Γράμματα γυναικῶν. δὲν ἔχω καιρὸν νὰ τὰ ἀναγνώσω . . .

— Νομίζω ὅτι ἀπατάσθε, τὰ ἔφεραν εἰς κομιστὰ τῶν . . .

— Βίκτωρ, είσαι άνοστος με τās παρατηρήσεις σου . . . Ετοίμασε τὸ λουτρόν μου, καὶ ἔπειτα φέρε μου τὸ τέϊον.

— Μοῦ εἶπετε πρὸς ὀλίγου ὅτι προτιμᾶτε νὰ κάμετε στίχους, κοτσάκια, πῶς τὰ λέτε . . .

— Ζῶν . Ἔδυναται τις νὰ στιχουργήσῃ μετὸν στόμαχον κενόν ; . . .

Ἐὸ Βίκτωρ ἐξέρχεται, καὶ κυλῖαι μετ' ὀλίγον τὸν λουτήρα εἰς τὸν κοιτῶνα τοῦ κυρίου του.

— Ἀφέντη, ἔμπορητε νὰ ἔμβετε εἰς τὸν λουτήρα.

— Εὐγε, Βίκτωρ, εἶσαι σεβάστιμος νεανίας . . . Αὐτὸ τὸ λουτρόν εἶνε λαμπρᾶς θερμοκρασίας . . . Δόσε μου τὸ τέϊον.

— Παρευθὺς, αὐθέντη, . . .

— Βίκτωρ, αὐτὸ τὸ τέϊον εἶνε ἀθλιέστατον.

— Τὸ ἠγόρασα ἐντοσούτω ἀπὸ τὸν Μαρκέσιον . . .

Ἐὸ Μαρκέσιος εἶνε φαρμακευτής, θὰ συντάξω ἐν ἄρθρον κατὰ τοῦ ταίου του. Ποῖος διάβολος κτυπᾷ τόσοσ δυνατὰ ; πῆγάινε, Βίκτωρ . ἐὰν δὲν ἦνέ τις ἐκ τῶν στενωπῶν φίλων μου, εἰπέ του ὅτι δὲν εἶμαι δρατὸς.

Ἐὸ Βίκτωρ ἐξέρχεται καὶ ἐπιστρέφει παρευθὺς.

— Εἶνε ὁ ἐκδότης τοῦ κυρίου, λέγει ὅτι τοῦ ἔγραψατε νὰ ἔλθῃ.

— Ἀναμφιβόλως, ἀναμφιβόλως, εἰσαξέ τον. Ἐὸ Καλημέρα, ἀγαπητέ μου ἐκδότα ! Πῶς εἰσθε ; ἡ υγεία σας εἶνε πάντοτε ἡ αὐτή ; Θὰ με συγχωρήσητε βεβαίως, διότι σᾶς δέχομαι ἐντὸς τοῦ λουτροῦ, ἀλλ' εἶχαν ἀνάγκη αὐτοῦ διὰ νὰ ἀναπύσω τὴν πτωχὴν μου κεφαλὴν . εἰργάσθην ὄλην τὴν νύκτα διὰ νὰ τελειώσω κατηραμένον τι ἄρθρον τὸ ὁποῖον ἡ Ἐπιθεώρησις τῶν Δύο Κόσμων ζητεῖ ἀνυπομόνωσ . . . Θεέ μου, ἀγαπητέ μου ἐκδότα, μ' εὕρισκετε εἰς μεγάλην ἀμηνανίαν . εἶμαι πολιορκημένος πανταχόθεν. Σήμερον μάλιστα τὸ πρῶτ' ἔλαβα τέσσαρας ἐπιστολάς τεσσάρων διευθυντῶν τεσσάρων διαφόρων ἐφημερίδων, οὔτινες μ' ὁποιανδήποτε τιμὴν με ζητοῦσι συνεργάτην των . . . Ἀλλὰ δὲν δύναμαι νὰ ἐπαρκέσω . . . Ἐὰν τὸ πνεῦμά μας εἶνε θεῖον, τὸ σῶμά μας δὲν εἶνε . . .

— Δύναμαι νὰ μάθω διατὶ ; . . .

— Ἐὸ οἷστρος δύναται νὰ ἦνε ἀνεξάντλητος, ἀλλ' ὁ καιρὸς, αἱ δυνάμεις, οἱ ἔρωτες . . .

— Δύναμαι νὰ μάθω διατὶ ὁ κύριος . . .

— Θεῶν νὰ δεικνύωμαι ἄξιος, εἰς τινὰς περιστάσεις, τῆς φήμης, τὴν ὁποῖαν διεδίδουσιν αἱ ἐφημερίδες, δηλ. ὅτι εἶμαι ἄνθρωπος πανεπιστημῶν.

— Δύναμαι νὰ μάθω διατὶ ὁ κύριος με ἐτίμησε ; . .

— Ἐξέρω ὅτι ἔχει κάποιαν ὁρθότητα ἡ παραβολὴ τὴν ὁποῖαν ἔκαμεν ὁ φιλολογικὸς τύπος ἐμοῦ τε καὶ τοῦ ἀντιβασίλειως, τοῦ θελκτικῆς ἐκείνου πρίγκιπος, ὅστις ἤξευρε τόσοσ καλὰ νὰ συμβιδάζῃ . . .

— Δύναμαι νὰ μάθω διατὶ ὁ κύριος με ἐτίμησε, παρακαλέσας με νὰ ἔλθω εἰς τὸν οἶκόν του ; βιαζομαι, ἔχω τυπογραφικὰ τινὰ φύλλα νὰ διορθώσω.

— Μὰ τὴν ψυχὴν μου, ἀγαπητέ μου ἐκδότα, ἔχετε δίκαιον, πάντοτε δίκαιον . ἄς ἔλθωμεν εἰς τὴν ὑπόθεσιν . θέλετε νὰ δημοσιεύσητε ἐν βιβλίον τὸ ὁποῖον μόλις ἐτελείωσα ;

— Ἐνθυμείθε βεβαίως ὅτι ἔχασα ὑπὲρ τὰς 2,000 φράγκα δημοσιεύσας τὸ τελευταῖον πόνημά σας ; μόλις ἐπώλησα 60 ἀντίτυπα.

— Πά ! ἀλλὰ τὰ ἀντίτυπα τὰ ὁποῖα σᾶς μένουσιν

εἰς τὴν ἀποθήκην εἶνε ὡς νὰ εἴχετε χρυσοῦν ἑναποταμειυμένον.

— Ἐὰν θέλετε νὰ ἀλλάξωμεν τὸν χρυσοῦν αὐτὸν μετὰ χαλκόν, δυνάμεθα νὰ συμβιδασθῶμεν ;

— Δὲν πρόκειται περὶ τούτου . θέλετε νὰ δημοσιεύσητε τὸ πόνημά μου ; περὶ τούτου σᾶς βεβαίω, ὅτι θὰ κάμῃ τὴν τύχην σας.

— Στοιχηματίζω ὅτι θὰ με βιάσῃ μᾶλλον νὰ ἀποθέσω τὸν ἰσολογισμόν μου.

— Εἴσθε δεῖλδς, ἀγαπητέ μου ἐκδότα, δὲν ἔχετε τὸ πνεῦμά τῆς βιβλιοεμπορίας, δὲν ἤξεύρετε νὰ διεξάγητε τὰς ὑποθέσεις σας μεγαλοπρεπῶς . τέλος, σᾶς συμφέρει νὰ δημοσιεύσητε τὸ βιβλίον μου ;

— Κατὰ τὰς συνθήκας.

— Θὰ ἦσθε λογικὸς ;

— Βεβαίαι.

— Λοιπὸν, δόσατέ μοι δύο γραμματῖα, χιλίων δραχμῶν ἕκαστον, καὶ σᾶς δίδω τὸ χειρόγραφόν μου.

— Κατὰ τὸν παρόντα αἰῶνα, κύριε, δίδει τις γραμματῖα τραπεζικὰ μόνον ἀντὶ χρυσοῦ.

— Ἐστὼ εἶνε πολὺ νὰ σᾶς ζητήσω 60 Λουδοβίκια ;

— Καὶ κατὰ φυσικὸν λόγον, ἀγαπητέ μου κύριε, δίδει τις τὸν χρυσοῦν μόνον ἀντὶ τραπεζικῶν γραμματιῶν.

— Ἴσως ἔχετε τὴν ἀπαίτησιν νὰ σᾶς δώσω τὸ χειρόγραφον χάρισμα ;

— Ἐξέυρετε βεβαίως ὅτι ὁ χάρτης εἶνε ἀκριβὸς, καὶ ὅτι τὰ ἔξοδα τῆς τυπώσεως εἶνε ἐξολοθρευτικὰ . διὰ νὰ τυπώσω τὸ χειρόγραφόν σας, τὸ ὁποῖον θὰ σχηματίσει δύο τόμους, χρειάζονται τρεῖς χιλιάδες φράγκα . . .

— Καί . . .

— Ἐὸ βιβλιοεμπορία εἶνε εἰς κακίστην θέσιν, πολὺ χειροτέραν ἀκόμη παρ' ὅτε ἐδημοσιεύσατε τὸ τελευταῖον βιβλίον σας . ὥστε ἐὰν τότε ἐπωλήθησαν μόνον 60 ἀντίτυπα, συμπεραίνει τις βεβαίως ὅτι ἐφέτος θὰ πωληθῶσι μόλις πενήτηκοντα, δηλ. μόλις 500 φράγκ . . .

— Ὡστε . . . .

— Ὡστε ἀφαιροῦντες τὰ πεντακόσια φράγκα ἀπὸ τὰς τρεῖς χιλιάδας, μένουσι χαμένα 2500 φράγκα.

— Καὶ ἐπομένως . . . .

— Ἐὰν θέλητε νὰ κρατήσητε διὰ λογαριασμόν σας τὴν ἀπώλειαν αὐτὴν τῶν 2500 φράγκων, δημοσιεύω τὸ βιβλίον σας.

— Εἶνε ὁ τελευταῖος λόγος σας ;

— Ἐὸ τελευταῖος.

— Δὲν ἀρκοῦν δύο χιλιάδες φράγκα.

— Τότε τὸ κάμνω μόνον διὰ νὰ σᾶς ὑποχρεώσω.

— Λοιπὸν, ἀγαπητέ μοι, φίλιτάτέ μου ἐκδότα, σᾶς τὰ δίδω, ἀλλ' ὑπὸ ἑνα ὄρον.

— Ἐὸποῖον.

— Νὰ εἰπῆτε εἰς ὄλον τὸν κόσμον, ὅτι ἠγοράσατε τὸ χειρόγραφόν μου τρεῖς . . . ὄχι, πέντε χιλιάδες φράγκα, ἐπειδὴ, καταλαμβάνετε ; ἔχω νὰ ὑποστῶ ὑπόληψιν φιλολογικὴν, καί . . . θα χαθῶ ἐάν . . .

— Ὡ ! μὴν ἀνησυχεῖτε . δύναμαι νὰ εἰπῶ ὅτι τὸ ἠγόρασα 4000 φράγκα, ἀν θέλετε μάλιστα νὰ με δώσητε 500 φράγκα ἀκόμη ;

— Ὁχι, ὄχι, ἀγαπητέ μου ἐκδότα, ἡ συμφωνία μας εἶνε πολλὰ εὐλογος . — Ἀλλὰ κτυπᾷ ὁ κῶδων, ποῖος τολμᾷ νὰ μᾶς διακόψῃ ;

— Ἐτελειώσαμεν πλέον κύριε, δύο χιλιάδες φράγκα ἀποζημίωσιν καὶ δημοσιεύω τὸ βιβλίον σας . . .

— Συμφωνῶ, ἀλλὰ φυλάξτε πιστῶς τὰς συμφωνίας μας.

— Κατὰ τὸ παράδειγμα τὸ ὁποῖον θὰ μοι δώσετε. Ὁ Βικτωρ ἀνοίγει τὴν θύραν τοῦ θαλάμου, καὶ εἰσέρχεται, λέγων.

— Ὁ Κ. Κάμιλλος Βερνέϊλος ἐπιθυμεῖ νὰ σᾶς δμυλάτῃ.

— Πῶς εἶπες, Βικτωρ, εἶνε εἰς ἕκ τῶν καλλιτέρων φίλων μου. — Ὅθεν, ἀγαπητέ μοι ἐκδότα, κολῆν συνάντησιν, ἐσυμφωνήσαμεν θὰ ἔλθω νὰ σᾶς ἴδω αὐρῖον δια νὰ τελειώσωμεν ὀριστικῶς.

— Μάλιστα κύριε, ἀλλὰ πρὸ πάντων μὴ λησμονήσῃτε τὴν ἀποζημίωσιν τῶν 2000 φράγκων.

— Καλὴν ἡμέραν, φιλιτα Καμίλλε· κάθισε.

— Προσκυθὺ τὸν ἐνδοξον εὐγενῆ, καὶ περιφρημον εἰσελόγηον. Ἀγαπητέ μου Ἀρθούρε δὲ Βεάρν, ἤλλῃον νὰ σὲ συγχαρῶ.

— Καὶ διατί;

— Διὰ τὸ πόνημά σου· δὲν τὸ εἶδον, ἀλλ' εἶδον εἰς μίαν ἐφημερδα πομπῶδη δι' αὐτὸ ἐπίπινον.

— Ἀληθῶς ὁ Τύπος εἶνε πολὺ καλὸς, καταγινόμενος διὰ τὸσον μικρὸν πρᾶγμα· εἶνε μηδαμῖνον, εἶνε τίποτε τὸ ἕκκα ἀφήσας τὴν φαντασίαν νὰ παιξῇ ἐνὶ ἤρῃν εἰς τὸ λουτρόν. . . . Τὸ κινδὸν ἤθελε νὰ γελᾷσῃ, ἀπὸ τινος καιροῦ ὁ Βουρφέ ἦτο ψυχρὸς, καὶ ἀπειθυβύθη εἰς ἐμὲ διὰ νὰ ἐπισχύσω τὸν οἰστρόν του. . . . καὶ, μὰ τὴν πίστιν μου, ἡ ἐπιτυχία ὑπερέβη τὰς ἐλπίδας μου.

— Ἀλλ' εἶπέ μοι, Ἀρθούρε, ὅταν ὁ ὑπὸν ἡρέτης σου με ἦνοιξε, με εἶπεν ὅτι ἔχεις ὑποθέσεις, βεβαίως μετ' ἐκείνου ὅστις ἐξήρχετο. . . ἴσως σᾶς ἐτάραξα;

— Ποσῶς, φίλε μου, ποσῶς· εἶνε βέλτιστος τις ἐκδότης, ὅστις πρὸ πολλῶν ἐτῶν με παρακαλεῖ ἐπιμόνας νὰ τῷ δώσω χειρόγραφόν τι βαρυνθείς τέλος, ἀπεφάσισα νὰ τῷ ἀφήσω ἐν δι' ἑξ' χιλιάδας φράγκα. . . Ἡ βεβα δατώ, ἀλλ' ὁ καλὸς οὗτος ἄνθρωπος ἔχει οἰκογένειαν καὶ ἤθελα νὰ κάμω μίαν καλὴν πράξιν. . .

— Κάλιστον, ἀλλ' ὄχι καὶ σπάνιον ἐκ μέρους σου. ἀγαπητέ μου Ἀρθούρε, θέλεις ὄλας τὰς ἀπολαύσεις, τὰς τῆς δόξης καὶ τὰς τῶν καλῶν πράξεων.

— Καὶ πρὸ πάντων τὰς τοῦ ἔρωτος, φίλε μου· ὡς πρὸς τοῦτο θὰ σοῦ ζητήσω τὴν ἄδειαν ν' ἀποκριθῶ εἰς τέσσαρας ἐπιστολάς, τὰς ὁποίας ἔλαβη σήμερον τὸ πρωί.

— Τέσσαρας εἰς μίαν πρωίαν;

— Οὕτως ἔχει, φίλε μου· ἀφ' ὅτου ἡ φιλολογία μᾶς ἐφέρειν εἰς φῶς, ὄλαί αἱ γυναῖκες τρελλαίνονται δι' ἡμᾶς. . . Ὡς πρὸς τοῦτο, φίλε μου θὰ σοῦ ἐκμυστηρευθῶ ἐν πρᾶγμα. . . Ἀλλὰ θὰ τὸ φυλάξῃς, μυστικόν, δὲν εἶναι ἀληθές; ἐπειδὴ δυστυχῶς θὰ ἀναγκασθῶ νὰ ἐπελπίσω τοὺς ἀντιπάλους μου· ἂν καὶ μετὰ τὴν μου καὶ τὸσον μᾶλλον καθ' ὅσον οἱ πλεονεσι αὐτῶν εἶνε ἐκ τῶν καλιτέρων φίλων μου.

— Ὡ! ἐσὼ ἡσυχος, εἶμαι ἐχέμυθος.

— Ἀναμφιδόλως γνωρίζεις τὴν Ἐμμην;

— Δὲν εἶνε ἡ νέα ἐκείνη, τῆς ὁποίας τὰ προτερήματα, ἡ ὠρακίότης, καὶ ἡ φρόνησις διεγείρουσι τὸν γενικὸν θαυμασμόν;

— Αὐτὴ ἐκείνη, φίλε μου· Ὡ! δὲν δύνασαι νὰ φαντασθῇς τὴν εὐτυχίαν μου.

— Μήπως. . .

— Σὲ λέγω, εἶμαι ὁ εὐτυχέστερος τῶν θνητῶν.

— Ἴσως ἔλαβες. . .

— Σὲ ἐπαναλαμβάνω ὅτι ἡ τύχη, τί λέγω; ὅτι ὁ ἔρωτος αὐτὸς με ὑπερπληροῖ ἐλοκλήρως διὰ τῶν εὐεργεσιῶν του.

— Ὡ! εἰ. . .

— Ὡστε ἡ Ἐμμη τόσον ψυχρὰ πρὸς ὄλους, ἡ Ἐμμη ἡ ἀπὸρρίπουσα τὸ προάστειον τοῦ ἁγίου Γερμανοῦ μετὰ τα λαμπρὰ εἰδήματα του, τὴν ἑδῶν τοῦ Ἀντινόου (Chaussée d'Antin) μετὰ ὄλους τοὺς θηταυρούς της, ἡ Ἐμμη με δέχεται, ἔμὲ, μετὰ τὴν μεγαλοφυῖαν μου καὶ μετὰ τὰ ἄθρα μου τὰ τῶν ἐφημεριδῶν. . .

Ἐν συντόμῳ, ἀγαπητέ μου φίλε συγκαταλεγθῆν εἰς τὸν στενον κύκλον τῶν φίλων τῆς θαυμασίας καὶ ἀξιολατρεύτου ὑποκριτρίας.

— Σὲ συγχαίρω. . .

— Στάσου· ἐάν δὲν ἦτο ὑμπεφουμένος, θὰ σὲ παρυσίαζα. Ὡ θὰ παρατηρήσῃς αμασῶς τὴν πρὸς ἐμὲ κλίσιν της.

— Ὁ γάμος μου λοιπὸν εἶνε ἐμπόδιον.

— Ἀναμφιδόλως· Ἡ Ἐμμη, ἡ ὠραία, ἡ ἀξιολατρεύτου Ἐμμη, ἡ Ἐμμη ὁ ἀγγελὸς μου, ἡ θεοῦ της μου ἔχει τὸσην ἀβρότητα αἰσθημάτων, ὥστε δὲν δεχεται οὐδένα μὴ ἐλευθέρων νὰ διαθέσῃ τὴν καρδίαν του.

— Καὶ διατί τοῦτο;

— Διότι, ἂν καὶ μετριόφρων, δὲν ἀγνοεῖ τὸ κράτος, τὸ ὁποῖον λαμβάνει ἐφ' ὄλων ὄσους τὴν γνωρίζουσι· καὶ ἡ γενναία ψυχὴ της θὰ ὑποφέρει σκληρῶς, ἐλευσῶσα εἰς ἐαυτήν, ἂν καὶ ἀκουσῶς, ἔρωτα τὸν ὁποῖον ἀλλῇ ἔχει δικαίωμα νὰ ἀπαιτήσῃ.

— Αὐτὸ ἐπλασάσῃς τὸν δι' αὐτὴν θαυμασμόν μου.

— Ἀλλὰ οὐ ὅστις ἔχεις ἀξιολατρεύτου γυναῖκα, κατὰ πάντα. . . Ἡξέυρεις ὅτι με ἀρέσει πολὺ ἡ σύζυγός σου; εἶπέ μοι ἐλευθέρως. Πῶς μ' εὐρίσκει; τί σκέπτεται περὶ ἐμοῦ; . .

— Αὐτὴν τὴν ἐρώτησιν σ' ἐπιρροτίζω νὰ τὴν κάμῃς εἰς τὴν σύζυγόν μου, ἐπειδὴ ἡ παντελής ὡς πρὸς τοῦτο ἀγνοιά μου καθιστᾷ ἀδύνατον τὴν ἀπάντησίν μου.

— Ἐλεγον λοιπὸν ὅτι ἐπειδὴ ἔχεις ἀξιολατρεύτου γυναῖκα, καθ' ὄλας τὰς ἐπέσεις. . . Δὲν φοβοῦμαι τίποτε ἐκ μέρους σου. . . ἐπειδὴ ἀγαπᾷς τὴν σύζυγόν σου, δὲν εἶνε ἀληθές;

— Ὡ! βεβαίως.

— Ἄλλως τε ἡ ἀξία μου ἐφέρειν ἀποτέλεσμα, κα δὲν φοβοῦμαι. . . Ὅθεν ἀγαπητέ μοι Βερνέϊλλε, ἐάν θελήσῃς νὰ με συνοδεύσῃς μετὰ μίαν ὥραν, ὅτε θὰ ὑπάγω εἰς τῆς θελικῆς Ἐμμης, θὰ λαβῶ τὴν τιμὴν νὰ σὲ παρουσιάσω εἰς αὐτήν. . . Εἶναι νυμφευμένος, εἶνε ἀληθές, ἀλλ' ὀλίγοι τὸ ἠξέυρουσι, καὶ θὰ σὲ παρουσιάσω ὡς ἄξιον. . . Συμφωνεῖς; . . Ὡ! ἡ Ἐμμη θὰ εὐχριστήσῃ, εἶμαι πολὺ βέλτιος, ἐπειδὴ ὁ ὀρυβος τῶν εἰς τὸ βουλευτικὸν βῆμα θριάμβων σου ἐβήσῃς βεβαίως μέχρις αὐτῆς, καὶ ἡ περιφρημος ὑποκριτρια θὰ γοητευθῇ, δεχομένη τὰ σεβίσματα τοῦ ἐνδόξου Βουλευτοῦ. . . ἐγὼ νομίζω ἐμαυτὸν πολὺ εὐτυχῆ διὰ τὴν πρὸς τοὺς ἐνδοξοὺς ἀδυναμίαν τῆς Ἐμμης. . . Λοιπὸν, ἀγαπητέ μου, εὐχρισταίεσαι;

— Θὰ ἤμην βεβαίως πανευτυχής, ἂν δυνηθῶ νὰ ἐκφράσω ζῶντῃ τῇ φωνῇ εἰς τὴν κυρίαν Ἐμμη ὄλον τὸν διὰ τὰ ὠραία της προτερήματα θαυμασμόν μου. . . ἀλλά. . .

— Ἀγαπητέ μοι, σοὶ τὸ ἐπαναλέγω, θὰ παρατηρήσῃς εὐθὺς τὴν πρὸς ἐμὲ κλίσιν της.

— 'Αλλά μόνον δι' ἀπάτης καὶ βραδιουργίας δύναμι νὰ παρουσιασθῶ εἰς αὐτὴν ὑπὸ αἰτίους αἰώνους ;

— 'Α! φίλτατε, ἀδύνατον ἄλλως. Πρόσεξε μὴν τυχὸν εἰπῆς, οἷοι εἶσαι νυμφευμένος, ἐπειδὴ ὄχι μόνον θὰ σ' ἀποπεμφθῆ εὐγενεστάτα, ἀλλ' οὐκ ἔστι θὰ μὲ συγχωρήσῃ ποτε εἰ αὐτό· ἔχει σταθερὰν αὐτὴν τὴν ἰδέαν τί τὸ θέλεις ; μήτε ν' ἀκούσῃ περὶ νυμφευμένου ἀνδρός . . .

— Ἐξέ μου ! πλὴν ἔστω . . ἄλλως ταύτην τὴν στιγμὴν ἢ σφύγγός μου κατοικεῖ μίαν τῶν γαιῶν μας, ἔπου θὰ διαμείνῃ τινὰς μῆνας ἀκόμη καὶ ἕως νὰ ἐπιστρέψῃ, ἔχω καιρὸν ν' ἀπολύσω ὄλων τῶν θελαγῶν τῆς μετὰ τῆς ὥρας θεότητος συναναστροφῆς,

— Ὡ! Σὲ τὸ λέγω, θὰ τὴν ἰδῆς, θὰ τὴν ἰδῆς, τραλαίνεται δι' ἐμέ.

— Σήμερον λοιπὸν μὲ παρουσιάζεις ;

— Ἄμυ ἐξέλθω τοῦ λουτροῦ, ὑπαγομεν.

— Σὲ ζητῶ ἔν τεταρτον τῆς ὥρας διὰ μίαν ἐπίσκεψιν ἀναπόφρευκτον, καὶ εἶμαι ἰδικός σου.

— Θὰ ἐνδύθῃ εἰς αὐτὸ τὸ διάσημα . . λοιπὸν, καλὴν συνάντησιν.

Ὁ Καμίλλος Βερνέλλος ἐξέρχεται, καὶ ὁ Ἄρθουρος δε-Βεάρν κράζει τὸν ὑπέρτερον του.

— Τί ὀρίζεις ἀφέντη ;

— Θέλω νὰ ἐξέλθω, κτένισέ με· πρόσεξε νὰ βοστρυχίσης καλῶς τὴν κόμην μου, σήμερον μὲ περιμένει καλὴ τις τύχη.

— Εἰςθε συνεθισμένος στὰ τέτοια, ἀφέντη.

Ὁ Ἄρθουρος δε-Βεάρν λαμβάνει μίαν δθόνην, περιτυλίσσεται μὲ τὸ κατοικίδιον ἱμάτιόν του, καὶ ἐγκαταλείπει τὴν κεφαλὴν εἰς τὸν θαλαμηπόλον του.

— Βίκτωρ.

— Ἀφέντη.

— Μεθάριον δίδω γεῦμα.

— Εἰς τοὺς φίλους σας ;

— Βέβαια, θὰ προστοιμάσῃς διὰ δώδεκα· θὰ στείλῃς ἔνδεκα προσκλητήρια.

— Θὰ μὲ δώσετε τὰ δνόματα ἐκεῖνων τοὺς ὁποίους θὰ προσκαλέσητε ;

— Ἐννοεῖται, ἰδοὺ ὁ κατάλογος τὸν ὁποῖον ἔκαμα.

Ὁ Βίκτωρ ἀφίνει τὸν σιδηροῦν σρεπτήρα, λαμβάνει τὸν κατάλογον, τὸν ὁποῖον τῷ ἔδοσεν ὁ κύριός του, καὶ τὸν διατρέχει ταχέως.

— Ὁ κύριος ἀναμφιβόλως ἀπατάται.

— 'Α . 'Α . 'Α . 'Α' αὐτὸ εἶναι περίεργον .

— Ἡ ἀφεντιά σου μὲ εἶπες οἷοι θὰ προσκαλέσετε τοὺς φίλους σας, καὶ ὁ κατάλογος οὗτος εἶναι τῶν ἐφημεριδογράφων, ὅσοι συνήθως καταφέρονται ἐναντίον τῆς ἀφεντίας σου.

— Εἶναι πρόβλεπα ἀποπλανημένα, Βίκτωρ, τὰ ὁποῖα προσπαθῶ νὰ ἐπαναγάγῃ εἰς τὴν ποιμνὴν.

— Εἶναι μόνον ὀκτῶ, ἀφέντη . . .

— Πρόσθεσε κατὰ πρῶτον τὸν Ροσσίνην.

— Νεμίζω οἷοι μὲ εἶπετε νὰ προστοιμάσω τὴν θήκην τῶν πιστολιῶν . . .

— Εἶναι ἀληθές, ἀλλ' ἐσκέφθην. Ἐπειδὴ, ἐάν φωνεύσω τὸν πτωχὸν αὐτὸν Ροσσίνην, εἶναι προφανές ὅτι θὰ καταστήσῃ αὐτὸν ἀδύνατον νὰ μελοποιήσῃ τὰ ποιήματά μου· ἄρα προτιμώτερον ἐν καιρῷ τῆς τραπέζης νὰ τὸν φέρω εἰς αἰσθήματα λογικώτερα . . Βίκτωρ μὴ λησιμονήσῃς καὶ τὸν ἀρχισυντάκτην τῆς Ἐθνικῆς . .

— Ἐκεῖνον τὸν ὁποῖον ἠθέλατε νὰ δαδαξήτε νὰ ζῆ!

— Ναι, ἀλλ' οἱ εἶνοι τοῦ Βορδῶ καὶ τῆς Καμπανίας θὰ τῷ δώσωτι μίθημα σωτηριώδεςτερον συνάμα δὲ καὶ εὐχαριστότερον ἀπὸ τὰ ξέρη μου . . Βίκτωρ, θὰ προκαλέσῃς καὶ τὸν νέον Διεβίλ.

— Τότε ἄναρτε τὴν διαταγὴν σας, νὰ τὸν φέω δηλοδὴ εἰς τὴν πόλιν, ἅμα παρουσιασθῆ ;

— Ναι, Βίκτωρ, ἔχει καὶ ἀνορθὰς κλίτικας αὐτὸς ὁ νέος . . Τινὰ γέυματα βιβαίως θὰ ἐπιτύχουν νὰ τὸν ἐκβαλλῶσι τῆς πλάτης του . .

— Ἐχίτε διπλωματικὴν ἀλάνθαστον . .

— Τοῦλάχιστον ἕως τώρα ἐπέτυχεν . . Σήμερον πᾶ, συγγραφῆ, ὁ θείων ὄντων νὰ κληρονομήσῃ τὸ κοινὸν ὄνην τὴν ἀξίαν τῶν ποιημάτων του, χρωστέτ νὰ προστοιμάσῃ τὴν εὐοικὴν τῶν ἐφημεριδῶν . . καὶ ἄνευ γυμνάτων . . οὐκ ἔστιν εὐνοια καὶ σωτηρία.

— Κ-υ-π-ῶ-δ-κ-ῶ-δ-ων, νὰ εἰπῶ οἷοι δέχασθε ;

— Βέβαια, διότι πιθανώτατα εἶναι ὁ φίλος Καμίλλος Βερνέλλος. — 'Α! δὲν ἠπατήθην· λοιπὸν, ἀγαπητέ μου Καμυλλε, εἶμαι εἰσιμος, τὸ βλέπεις! — Βίκτωρ, μίαν ἄμειξαν!

— Εἶναι περιττόν, ἔχω τὸν δίφρον μου.

— Καλὰ, εἶναι τρεῖς καὶ ἡμίσειαι ἔμπρός, πηγαίνωμεν, εἶναι καιρός . . Ἡ Ἐμμα θὰ ὑπερευχαριστήσῃ βλέπουσά σε.

— Δὲν φοβεῖται μᾶλλον μὴ ὀργισθῆ ἐναντίον σου, διότι θὰ μὲ παρουσιάσῃς;

— Πῶς, φίλε ; οἱ φίλοι μου εἶναι καὶ ἰδικοί της. Συνθετω τώρα ἐν δρᾶμα, εἰς ὃ θὰ ἔχη λαμπρὸν μέρος . . Ἡ ἀριστοῦργημα, φίλε μου! ὁ Σκριβος θὰ ὠχριάσῃ . . Ὅσον διὰ τὸν Οὐγγον, ἐάν δὲν καταληφθῆ ὑπὸ τεταρταίου πυριτοῦ, συγκαταθῆμι νὰ μὴ γροψῶ πλέον . .

— Σὲ καθιστῶ ὑπεύθυνον δι' ἐπι συμβῆ . .

— Κάλλιστα . . ἀποκρίομαι δι' ὅλα . . — Βίκτωρ, ἐάν ἔλθῃ τις νὰ μὲ ἐπισκεψῆ . . μὲ ἀκούεις ! . . εἰσαξέ τον εἰς τὸ νυμῶιον (μολήρη κλιτῶνα) . . ἔμπρός, ἀγαπητέ μου, ἀ, ἀναθῶμεν εἰς τὸν δίφρον σου, τῆ ἀληθεία εἶναι λαμπρός. Ἀλλὰ μὴ λησιμονήσῃς ὅτι εἶσαι νυμφευμένος! μ' ἀφίης νὰ δηγῶ ἐγὼ, δὲν εἶναι οὐτω! Ὅπ! ὅπ! τί ὄραϊον ζῶον, πόσον με ἀλοπερεῖω· καλπαζε!

B.

Πραγματικῶς ἡ νεῆς Ἐμμα ἦτο ὑποκρίτρια οὐ μόνον νεῆ καὶ χαρίεσσα, ἀλλὰ καὶ πνευματώδης, καὶ πλήρης προσηράτων, πράγμα σπανιώτερον εἰς τὰς ἡμέρας μας· τὸ πνεῦμα της ἦτο ζωηρὸν καὶ λαμπρὸν, ἡ ψυχὴ της εὐαίσθητος καὶ γαυναία, ἔπερ ἔτι σπανιώτερον . . (ἀλλὰ τοῦτο διὰ τὴν Γαλλίαν βέβαια . . πλὴν ἡ Ἑλλάς . . ἔπαγε τῆς βλασφημίας!) Ἡ Ἐμμα ὑπεχώρει ἀπειρακτικῶς εἰς ὅλας τὰς κινήσεις τῆς καρδίας της, καρδίας ὁμως ἀγαθῆς· ποτε δὲν μετενόησεν ὅτι ἐπραξέ τι πολὺ ταχέως, ἐπειδὴ, ἐάν ἐπροξενούντο τινὰ δυστυχήματα ἢ δυσἀρεσκείαι, ἐπιπύον ἐπὶ τῆς ἰδίας, ἥτις ἐλησιμόναι ἐπυτὴν, σκεπτομένην μόνον περὶ τῶν ἄλλων. Ἡ Ἐμμα ἦτο εἰκοσιδύο ἐτῶν καὶ δὲν

εἶχεν εἰσέτι οὐδένα ἀγαπήσει· ἔστρεφε δὲ φιλίαν πρὸς ὅλους τοὺς περικυκλοῦντας αὐτήν· εἶχεν ἐν μόνον πάθος, τὸ τῆς δόξης, καὶ ἡ δόξα ἀναμφιβόλως τὴν ἡγάπα ἐπίσης, ἐπειδὴ ὠθευε μετ' αὐτῆς πανταχόσε, ὅθεν διέβαιναν, ἵνα θαυμάσῃ τὰ προτερήματά της.

Ὅσα τότεν ὠραία, τότεν ὑπεράνθρωπος, οὕτως εἰπεῖν, δὲν ἦτο ποσῶς παράξενον ἂν καθ' ἑκάστην εἰς ἡ καὶ πλείονες τῶν πλουσίων ἐκείνων ἀτώτων, ἐχόντων ῥυτιδωμένον τὸ μέτωπον, κόιλους τοὺς ὀφθαλμούς, ἐσκαμμένα τὰ μῆλα τῶν παρειῶν ἀπὸ τῆς ἀκολασίας μᾶλλον ἢ τῆς ἡλικίας, ἤρχοντο προσφέροντες τὸ ὑπέργηρον σῶμά των καὶ τὴν διεφθαρμένην ψυχὴν των, πεποιθότες ἀναμφιβόλως ὅτι ἡ νέα καὶ ὠραία ὑποκρίτρια θὰ διαχθῆ ταῦτα πάντα προθύμως, φροντίζοντες νὰ συνοδεύσῃν αὐτὰ δι' ἐνὸς μεγάρου, ἢ λαμπρῶν ἀδαμάντιων, ἢ λαμπρᾶς ἀποσκευῆς. Συχνάκις ἐπίσης νέοι εἰσέτι πενηθοροῦντες, ἀνυπόμονοι νὰ ἐξοδεύσῃ κληρονομίαν, ἢ ὁ θάνατος συγγενῶν κατέστησε κυρίου, ἐφάνερων τὸν κτηνώδη πρὸς αὐτὴν ἔρωτά των, παρακαλοῦντες αὐτὴν νὰ τοὺς βοηθήσῃ νὰ ἐξοδεύσῃ τὴν κατὰστασίν των, ῥιπτομένη ψυχῇ τε καὶ σώματι ἐν τῷ μίση τῶν ἠδονῶν καὶ τῶν ὀργίων.

Ἔνιοτε μάλιστα, ἀλλὰ, πρέπει νὰ τὸ εἰπώμεν, ὁ ἀριθμὸς τούτων ἦτο μικρότερος, ἄνθρωποι τοὺς δοκοῦσι ἢ φιλοδοξία νεωστὶ ἀκόμη περικένησε νὰ δαλλάσῃ κατ' ἀρχὰς καὶ νὰ λήθωσι ἔπειτα σύζυγοι τὴν θυγατέρα ἰσχυροῦ τινος, οἱ ἄλλοι τοὺς δποίους ἡ δίσχ τοῦ πλοῦτου καὶ ἡ ἐπιθυμία τῆς λάμπειως ὠδήγησεν εἰς τὸν βωμὸν διὰ νὰ ὁμώσωσιν ἔρωτα καὶ σταθερότητα εἰς τὴν πλουσίαν ὄρπανην, ἄδολον καὶ εἰλικρινῆ κόρην, ἧτις ἡθλοῦτο ἐκὐτὴν εὐδαίμονα, ἀφιερῶσα ὅλην τὴν ψυχὴν της εἰς ἐκεῖνον, ὅστις τῇ ὑπεσχέθη αἰώνια ἀγάπην καὶ προστασίαν, ἤρχοντο, βαρυνθέντες τὰς πολὺ ἡύχους τοῦ γάμου ἡδονάς, νὰ προσφέρωσιν εἰς τὴν ὠραίαν Ἐμμαν, καρδίαν, ἣν δὲν εἶχον καὶ πλοῦτη, μὴ ἀνήκοντα εἰς αὐτούς.

Ἄλλ' ἅπαντες ἀπετύγχανον παρὰ τῇ θελκτικῇ ὑποκριτίᾳ. Ἀφ' οὗ ἦκουεν, ἕκαστον αὐτῶν μετ' ἀγγελικὴν ὑπομονήν, ἔλεγεν εἰς τοὺς γηραιούς ἀκολάστους·

« Γυναῖκα· θέλετε ν' ἀγοράσῃτε, καὶ τί ἡδυνήθη ποτὲ νὰ σὰς ἀναγκάσῃ νὰ διευθυνθῆτε διὰ τοῦτο πρὸς ἐμὲ μᾶλλον ἢ πρὸς ἄλληλ· εἶμαι ὠραία, λέγετε, ἔχω προτερήματα καὶ τὸ πλῆθος μετ' ἐλατρεῖται· ἀλλ' ἡ ὠραιότης, τὰ προτερήματα, ἡ δόξα εἶναι δαίγμα ψυχῆς καὶ σώματος διὰ πώλησιν· Ἡ ὠραιότης ἔγινε διὰ τὴν ὠραιότητα, τὸ προτέρημα διὰ τὸ προτέρημα, καὶ ἡ δόξα διὰ τὴν δόξαν, τοῦλάχιστον οὕτω στοχάζομαι· ἡ ἔκωσις ἢ σχηματίζουσιν ὑψώνει τὴν λάμπειν των, ἀλλ' ἐξελτίζονται διὰ τὸν χρυσὸν κατασταθῆ κύριός των ».

Εἰς τοὺς ἀσώτους νέους ἔλεγεν.

« Ἐὰν εἶχον ἀδελφόν, θὰ τὸν παρεκάλουν γονυκλιτῶς νὰ μὴ ἐξοδεύῃ τραλλῶς μήτε τὴν ὑγείαν του μήτε τὸν χρυσόν του· πιστεύετε λοιπὸν ὅτι θὰ συγκατανεύσω νὰ σὰς παροτρύνω εἰς ἀκατάστατον καὶ σκανδαλωδὴν ζωὴν ; . . . Εἴθε νέος καὶ ὠραῖος, ἀλλὰ δὲν ἀρκοῦν ταῦτα διὰ νὰ σὰς ἀγαπήσῃ τις· θέλγει μὲν ὠ-

ραῖον πρόσωπον, ἀλλ' εἰς ἔρωτα κινεῖ μόνον ὠραία ψυχὴ . . . Ἡ θέλις οὐδόλως ἰσχύει ἐπ' ἐμοῦ, ἴσως τὸ πάθος θὰ ἰσχύτῃ περισσότερον· γίνετε ἄξιος νὰ τὸ ἐμπνεύσετε, καὶ τότε δὲν θὰ ἦμαι ἐμαυτῆς κυρία ».

Εἰς τοὺς νυμφευμένους καὶ ἐπιόρκους ἔλεγεν.

« Εἶμαι λοιπὸν τότεν καταφρονητέα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς σας, ὥστε τολμᾶτε νὰ μοὶ προτεινῆτε νὰ γίνω συνένοχος τοῦ ἐγκλήματός σας; ἐπειδὴ εἶμαι ἐγκλημα, κύριε, τὸ προσφέρειν εἰς ἄλλον τιμὰς, αἰτίνας δὲν τῷ ἀνήκουν· καὶ τόσῳ μᾶλλον γίνεται φρικωδέστερος, ὅταν συνοδύη τις τὰς τιμὰς μετ' τὴν προσφορὰν, περιουσίας ἀφαιρουμένης ἀπὸ γυναῖκα δυστυχεῖ, ζητοῦσαν ἂν ὄχι τὴν ἀπόλαυσιν αὐτῆς, τοῦλάχιστον τὴν φιλίαν καὶ τὰς φροντίδας τοῦ συζύγου της ; »

Καὶ ὅταν μεμονωμένη ἢ Ἐμμαν παρεδίδοτο εἰς μακρὰς σκέψεις, βιθῶς λυπούμενη διὰ τὴν προσβλητικὴν προσφορὰν, ἧτις τῇ ἔγινε πρὸ ὀλίγου, ἔλεγε.

« Διατί μία γυνὴ, ἣν ὁ ἔρωσ τῶν τεχνῶν ἔφερεν εἰς τὴν σκηνὴν, ἔχασεν ὅλον τὸ σέβας τῶν ἀνθρώπων, ἅμα ἐπάτησεν εἰς τὸ θέατρον ; Τὸ ἐρμηνεύειν λοιπὸν τὰς ἱστορικὰς καὶ ἠθικὰς μεγαλειότητας, τὸ διδάσκειν τὸ ἀληθὲς νὰ ἀγαπᾷ τὸ καλόν, τὸ διευθύνειν τὰς κλίσεις του, τὸ πνεῦμα του καὶ τὴν καρδίαν, εἶναι πράξις ἀτιμωτική, ἀξιοκαταφρόνητον καθιστῶσα τὸν μετερχόμενον αὐτήν ; . . . Δὲν δύναται τις ν' ἀγαπᾷ τὴν δόξαν, τὰς ἐπευφημῆταις, χωρὶς ν' ἀγαπᾷ τὸ ἐλαττωμα ; ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ σὰς ὑβρίξῃ τὴν ἐπαύριον ἐκεῖνος, ὅστις τὴν προτερσίαν σὰς ἐζάλισε μετ' ἀσχεροτητάς του ; . . . Ὡ ! ὄχι βιβλιώσι ! . . . ἀλλὰ δικτὶ λοιπὸν νὰ γίνεαι πάντοτε οὕτως ; . . . »

« Διατί ; . . . ἔλεγεν μετὰ τῶν στιγμῶν σκέψιν . . . ἐπειδὴ εἶναι ἀληθέστατον ὅτι εἰς τὰς περισσώτερας τῶν περισημῶν ὑποκριτῶν δὲν ἐφαρκεῖ νὰ λαμβῶσιν ἐπὶ τῆς σκηνῆς· αὐτὰ ζητοῦσι προσέτι νὰ σχηματίσωσι πέριξ αὐτῶν κοινωσίαν ἐπὶ τῆς ὁποίας νὰ δύνανται νὰ ῥίψωσι τ' ἀπαυγάσματα τῆς μεγαλοπρεπείας καὶ τῆς πολυτελείας των· ὡς πρὸς τοῦτο, τὸ προτέρημα των εἶναι ἀνεπαρκές, τοῖς χρειάζεται χρυσός . . . καὶ ὅστις εἶναι ἀρκετὰ πλούσιος διὰ νὰ τοῖς δώτῃ ὅ,τι τοὺς ἀναγκαῖοι, κατασταίνεται κύριός των, καὶ οὕτως ἡ μεγαλοφυΐα γίνεαι τὸ χροῶμα τῆς πλουσίας ἀκολασίας καὶ ἀκολουθεῖ τὸν χειμῶδον τῆς ἀδικίας, ὅπου αὐτὴ τὸν παρασύρει. Οὕτως ἡ δόξα των εἶναι ἐπὶ τοῦ θεάτρου, καὶ ἡ ἀτιμία των ἐντὸς τοῦ κόσμου.

Ὅτε ὁ νέος βουλευτὴς ἐπαρουσιάσθη ὑπὸ τοῦ Ἀρθούρου δε-Βιάρν, ἢ Ἐμμαν τὸν ἐδέχθη μετ' ψυχρὰν εὐγένειαν, πρῶτον διότι πάντοτε αὐτὴ ἐπραττεν οὕτω πρὸς ὅλους, ὅσων δὲν ἠθύατο νὰ καταλάβῃ τὴν ἀληθῆ αἰτία τῆς ἐπισκεψείας των, καὶ δεύτερον διότι ταύτην τὴν φορὰν μάλιστα ἐστοχάζετο ὅτι πρέπει νὰ προφυλαχθῆ διὰ τὴν ὀλίγον εὐνοϊκὴν γνώμην, ἣν ἔλαβε περὶ τοῦ ξένου, ἕνεκα τοῦ παρουσιαζόντος.

Ἐπειδὴ, (ἂν πραγματικῶς ἢ Ἐμμαν ἐδέχετο τὸν Ἀρθούρον εἰς τὸν στενὸν κύκλον τῶν φίλων της) δὲν τὸν ἐδέχετο παρασυρομένη ἀπὸ τὸν θαυμασμόν της πρὸς τὸ ὑποκείμενον, καὶ τὴν ἄξίαν τοῦ νέου πειητοῦ, ὡς οὗτος ἐνόμιζεν. Ὁ Ἀρθούρος δε-Βιάρν, ἕνεκα τῶν

πολλῶν ἐνοχλήσεών του ἐπέτυχε τέλος νὰ ἐξαιρεθῆ τοῦ μετρου, τὸ ὅποιον ἡ Ἐμμα εἶχε λαβεῖ καὶ ἠκολούθει αὐστηρῶς καθ' ἕλων τῶν νέων τοῦ συρμοῦ, τῶν πολιορκουμένων τὰ παρασκήνια τοῦ θεάτρου· ἄλλως, ὁ Ἀρθούρος ἦτο γνωστός γενικῶς διὰ τὴν φιλαρίαν του· ἡ φροντίς ἢ ἐλάμβανεν νὰ κυριετῆ μεγαλοφῶνως ὅλας τὰς εὐτυχίας του, κατῴρωσε νὰ μὴ τὸν πιστεύη κανεὶς, καὶ τὸν καθίστα διὰ τοῦτο ἀδύνατον νὰ δυσφημηθῆ γυναίκα· εἶχε δὲ τόσην μεγάλην πεποίθησιν εἰς τὰ προτερήματά του, τόσην ἐμπιστοσύνην εἰς τὴν ἀξίαν του, ὥστε ἦτο τῆ ἀληθείᾳ διασχεδαστικώτατος εἰς τὰς πρὸς τὴν κοινωμίαν σχέσεις του. Τοιαῦτα ἦσαν τὰ αἴτια, διὰ τὰ ὁποῖα ἡ Ἐμμα ἀπεφάσισε νὰ τὸν δέχεται εἰς τὸν οἶκόν της, ἀλλ' ἂν καὶ ἐπομένως τῷ ἐξέφρασε σαφῶς νὰ μὴ λαμβάνῃ τὸν κόπον νὰ τῆς παρουσιάσῃ τοὺς φίλους του, ἐάν δὲν ἤθελε νὰ τοὺς δεχθῆ μετ' ὀλίγην χάριν, ἡ ματαιότης τοῦ Ἀρθούρου τὸν ἐμπόδιζε νὰ φυλάξῃ ἀκριβῶς τὰς παραγγελίας ταύτας· δὲν ἠγόρευεν εἰ ἀλλοιοὶ τὰ σχεδὸν ἀνυπερέβλητα ἐμπόδια, τὰ ὁποῖα ἡ σύνεσις τῆς Ἐmmas ἔθεσε μεταξύ αὐτῆς καὶ τοῦ κόσμου, ὥστε ὁ Ἀρθούρος μεγάλην τιμὴν ἐνόμιζε δι' ἑαυτὸν νὰ λέγῃ· «ἐπιφορτίζομαι νὰ σὰς παρουσιάσω.»

Καὶ διὰ τὸν δὲν ἐκράτει τὸν λόγον του, ὁ Ἄδωνις, δὲν ἐπαρουσίαζε, παρατηρῶν παρευθὺς τὸ ἀνωφελές τῶν προσπαθειῶν, ἅς κατέβαλλε διὰ νὰ θέλῃ τὴν θαυμασίαν ὑποκρίτριαν, ὀλίγον εὐχαριστημένος ἄλλως τε διὰ τὸ μέτριον ἀποτέλεσμα, τὸ ὅποιον ἐπέφερον, ἀπέσπετο δυσαρεστημένος καὶ μανιώδης, λέγων εἰς πάντα πλησιάζοντα, «ἀγαπητέ μου, δὲν ὑπάρχει τι πλέον ἀνόητον ἀπὸ ἐνάρετον ὑποκρίτριαν.»

— Κύριε δε-Βεδρὸν, ἔλεγεν ἡ Ἐμμα εἰς τὸν νέον συγγραφέα, τὴν ἐπαύριον ἢ τὴν ἰδ' αὖ ἐσπέραν, ἐάν θέλετε νὰ μοι εἰσθε εὐάριστος, μὴ μὲ παρουσιάσετε τοὺς φίλους σας.

— Εἶ·αι ἀξιοτάτριτος! μόνον ἐμὲ δύναται ν' ἀγαπᾷ, ἐσχέπειτο ὁ Ἀρθούρος φιλῶν τὴν χεῖρά της, ὁμνῶν εἰς τοὺς Θεοὺς· ὅτι εἰς τὸ ἐξῆς δὲν θά γίνῃ ἐνοχος τοιαύτης ἀδιακρισίας.

Μετὰ δύο ἡμέρας ἐπιπτεν εἰς τὸ αὐτὸ σπλγμα, ἡ Ἐμμα δὲ ἦτο τόσον καλῆ, ὥστε δὲν ἠδύνατο νὰ δυσαρεστηθῆ.

Ὁ Κάμιλλος δὲ Βερνέιλος ὑπέστη τὴν αὐτὴν τύχην τῶν ἄλλων· ἡ ὑποδοχὴ τῆς Ἐmmas ἦτο κατ' ἀρχὰς ψυχροαῖνη, ἀν καὶ πλήρης ἀξιοπριποῦς εὐγενείας. Ἀλλ' ὁ νέος βουλευτὴς, προκισμένος μὲ σπανίαν εὐγλωττίαν, μὲ παιδείαν ἐκτεταμένην, ὠμίλησε μὲ τόσην χάριν περὶ φιλολογίας καὶ τῶν τεχνῶν, ὥστε ἡ Ἐμμα ἐξεπλάγη καὶ εἶπεν ὁ ἄνθρωπος οὗτος εἶναι πολὺ διαφορετικὸς ὅλων ὅσους ὁ Κ. δε-Βεδρὸν μοι ἐσύστησεν ἕως τώρα. Πιστῆ ὅμως εἰς τὴν ἀπόφασίν της, διὰν ἀπεσύρθη ὁ Κάμιλλος δὲ Βερνέιλος, δὲν εἶπε τίποτε, τὸ ὅποιον ἠδύνατο νὰ τὸν ἐνθαρύνῃ ὥστε ν' ἀνανεύσῃ τὴν ἐπίσκεψίν του.

— Ἀγαπητέ μοι δε-Βεδρὸν, εἶπεν ὁ νέος βουλευτὴς ὅτε ἐξῆλθον, ἡ ἐπίσκεψις, ἦν ἐσχάμαεν εἰς τὴν Κ. Ἐμμα· δὲν ἐλάττωσε ποσῶς τὸν θαυμασμόν, δι

αὐτὴ διήγειρεν εἰς ἐμὲ, ὅμως δὲν ρίψκινδυνεύω νὰ ἔλθω καὶ πάλιν νὰ τῆ προσφέρω τὰ σιβάσματά μου.

Μετὰ δύο ἡμέρας, ἐνῶ ἡ Ἐμμα ἐκράτει ἀδιοφῶρος εἰς τὰς χεῖράς της μίαν ἐφημερίδα, τὸ ὄνομα τοῦ Καμίλλου Βερνέιλου τὴν προσέβαλλε, ἐπανελαμβάνετο πολλάκις εἰς μικρότατον ἄρθρον, ἕπερ ἐκαμε τοὺς μεγαλειτέρους ἐπαινοὺς τῶν ἰδιωτικῶν καὶ πολιτικῶν ἀρετῶν τοῦ περιφύμου ῥήτορος, καὶ τῷ πρεδ'εγε λαμπρὸν μέλλον.

Ἡ ἀνάγνωσις οὕτῃ τὴν ἐνθύμισεν ἀναγκαίως τὴν ἐπίσκεψιν, ἣν ἐδέχθη τὴν προχθές· τότε ἐπαναλαμβάνουσα λέξιν πρὸς λέξιν, ἔσα τῆ εἶχεν εἶπει ὁ νέος βουλευτὴς, εὗρισκε βέλγητρον ἀνέκφραστον εἰς τὴν ἐνθύμισιν ταύτην· ὀλίγον ἐλείψε νὰ ὁμολογήσῃ ὅτι ἡ συναναστροφή τοιούτων ἀνθρώπων θά ἦτο ἴσως πολὺ προτιμότερα τῆς ἀπαμονώσεως εἰς τὴν ἐνόμιζεν ὅτι ἐχρεώσεται νὰ καταδικασθῆ.

Τὸ ἐσπέρας ἶδε τὸν Ἀρθούρον δε-Βεδρὸν καὶ δὲν τὸν ἐπέπληξε ποσῶς διὰ τὴν νέαν ἀδιακρισίαν του· μετὰ τινὰς ἡμέρας ἐμιλλε νὰ παρασταθῆ τὴν ἐπαύριον πρῶτην φεράν δράμα, εὐ τινος ὁ συγγραφεὺς εἶχε μεγάλην φήμην, καὶ εἰς τὸ ὅποιον αὐτὴ ὑπεκρίνετο τὸ πρῶτιστον πρόσωπον· τὴν ἡμέραν ταύτην τὴν ἐπισκέφθη ὁ Ἀρθούρος.

— Θὰ μὲ ἰδῆτε σήμερον παριστάνουσον; τὸν ἠρώτησεν.

Ὁ Ἀρθούρος λαβὼν θέσιν ἠγανακτισμένου ἐραστοῦ, ἐζήτησεν λόγον τῆς ἐρωτήσεως ταύτης, ἐνθα ἰδεικνύετο ὅτι ἡ Ἐμμα ἀμφίβαλλε περὶ τῆς ἐπιθυμίας του νὰ παρευρίσκηται εἰς τοὺς θριάμβους της.

— Καὶ ὁ φίλος σας θά εἶς συνιδεῖσθῃ;

— Ποῖος; ἠρώτησεν ὁ Ἀρθούρος, ἐπειδὴ ὁ πλούσιος καὶ δίδων λαμπρὰ γέυματα, εἶχε παρὰ πολλοὺς φίλους.

— Ὁ μόνος τὸν ὅποιον ἀγοπῶ νὰ συχναζετε, ὁ τελευταῖος, τὸν ὅποιον μὲ ἐπαρουσιάσετε, ἀπεκρίθη ἡ Ἐμμα.

— Ὁ Κάμιλλος δε-Βερνέιλος, ὁ περίφημός μας ῥήτωρ;

— Ὁ ἴδιος.

Ὁ Ἀρθούρος δὲν ἀμφίβαλλε ποσῶς ὅτι ἡ Ἐμμα τοῦ εἶπε, τοῦτο μόνον ὡς ἐπιθυμοῦσα νὰ ἴδῃ τὸ πνεῦμα τῆς ποιήσεως ἠνωμένον μετὰ τοῦ πνεύματος τοῦ βουλευτικοῦ βήματος.

— Πῶς! βεβαίως θὰ μὲ συνοδεύσει! εἶμῃθ δύο ἀχώριστοι! Ἐντοσεῦται δὲν ἀπηνήθησαν ἀφ' ἧς ἡμέρας συνεπισχεφθήσαν τὴν περίφημον ὑποκρίτριαν.

Ἐξερχόμενος τοῦ οἴκου τῆς Ἐmmas, ὁ Ἀρθούρος ἐπορεύθη ἀλληλοδιαδόχως, κατὰ τὸ σῆμα, εἰς εἴκοσι διάφορα μέρη· ἤθελε νὰ τὸν βλέπωσι καὶ νὰ ὁμιλῶσι περὶ τῶν φιλογικῶν καὶ ἐρωτικῶν ἐπιτυχιῶν του. Ταύτην τὴν ἡμέραν, καθὼς συνηθῶς, κανεὶς δὲν τὸν ἤκουσεν, ἀλλὰ ἐξ ἴσου ὅλος ὁ κόσμος τοῦ ὠμίλησε περὶ τῶν λαμπρῶν ἐπιτυχιῶν τοῦ Καμίλλου εἰς τὸ βουλευτικὸν βῆμα.

— Ἀναμφιβόλως, εἶπε καθ' ἑαυτὸν, ὁ ἄνθρωπος εἶναι φίλος μου, δὲν τὸν ἀφίνω πλέον· ἰδοὺ αὐτὸς εἶ-

ναι σύμφωνος με ἐμέ· Similis simili haudet, ὁμοίος τὸν ὅμοιον ἀγαπᾷ.

Τὴν ἐπαύριον, τὴν Ὁ ὥραν, ἦτο ἔξυπνος, ἀν καὶ συνήθως ἐσηκώοντο εἰς τὰς δύο ἢ εἰς τὰς τρεῖς μετὰ μεσημβρίαν, ἔτρεξεν εἰς τὸν ἀγαπητὸν του φίλον δε-Βερνέϊλον, καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸν κοιτῶνά του με ὄλας τὰς φωνὰς τῶν ὑπηρετῶν.

— Φίλε μου, ἀγαπητέ μου φίλε, τοῦ ἐφώναζεν εἰσερχόμενος, ἦλθον νὰ σὲ ζητήσω νὰ γευματίσωμα.

Ὁ βουλευτὴς κοιτῶμενος ἀκόμη, τῷ ἀπεκρίθη με μέγα τι χασμασμα καὶ ἐδύθισε τὴν κεφαλὴν ὑπο τὸ προσκεφαλαίον.

Εἰς τὴν υπερβολὴν τῆς φιλίας του, ὁ Ἄρθουρος ὀλίγον ἔλειψε νὰ ἐξαρθρώσῃ τὸν βραχίονα, κινῶν αὐτὸν βιαίως, διὰ νὰ τὸν ἐκβάλῃ τῷ ληθαργικῷ ὕπνου του καὶ ἤρχισε νὰ φλυεῖ τὸσον μεγαλοφῶνως, ὥστε ὁ νέος ἐνόμισε κατ' ἀρχὰς ὅτι τὸ ἐπετρέθησαν τινὲς τῶν συναδελφῶν του ἐσκέφη τότε ὅτι τὸ καλλίτερον ἦτο νὰ κλισῇ τὰ ὦτά του. Ὁταν ὅμως ἐπανελθὼν τῆς ἀπάτης του, εἶδε τι ἦν ὁ ἐπισκεπτόμενος αὐτὸν καὶ τὸ ὀδηγοῦν αὐτὸν αἴτιον, ἔστειλε καὶ αὐτὸν καὶ τὸ προσφερόμενον πρόγευμα εἰς κόρακας.

Ὁ Ἄρθουρος δὲν ἠθέλησε νὰ μείνῃ νικημένος, καὶ τῷ διηγήθη ἐν ἐξαισίον πρόγραμμα διασκηδάσεων δι' ὅλην τὴν ἡμέραν. Ὁ Κάμιλλος, ὅστις ἐστήριζε μαλθακῶς τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ προσκεφαλαίου, ἀπεκρίθη μόνον διὰ ἡμιροχαλητῶν ἐκφραστικωτάτων.

Πλὴν μετὰ τῶν ὄλων τούτων τῶν ἡθῶν, ἐπινοηθέντων ὑπὸ τῆς φιληθόου φαντασίας του, τοῦ ἦλθεν ἡ εὐτυχὴς ἰδέα νὰ προσφέρῃ τὸ ὄμα τῆς Ἑμμιας αὐτῆς ἡλέξης τῷ ἦλθεν εἰς βιήθειαν ὡ πολῦτιμον φυλακτὸν, ἅμα τὸ ἔκρυτε προσφερόμενον ὁ βουλευτὴς, ἀνεσήκωσε τὴν κεφαλὴν καὶ μετὰ δύο κινήσεις ἀνεάθηεν.

— Ἡ Ἑμμια ! . . εἶπε με συγκίνησιν . . .

Βιβαῖα, ἐξηκολούθησεν ὁ Ἄρθουρος, θὰ ἦναι θυμαστα ἀπόψε εἰς τὴν πρώτῃν παρῆστασιν, ὅλη ἡ αἴθουσα ἐνοικιασθῆ πρότερον, καὶ ἰδοὺ ἐν θεωρεῖν, τὸ ἔπειον ἐπρομηθεύθη διὰ σέ, ὅχι ἄλλου κόπου· μὴ λησμονήσῃς νὰ ἔλθῃς, ἐπειδὴ ἡ Ἑμμια μοὶ ἐξέφρασε τὴν εὐχαρίστησιν τὴν ὁποῖαν θὰ λάβῃ νὰ σὲ ἴῃ.

— Αὕτη σοῦ ὠμίθητε περὶ ἐμοῦ;

Βιβαῖότατα ποῖος δὲν διμιλῆ περὶ σοῦ σήμερον; Φίλε μου, πρέπει νὰ σοὶ ὁμολογήσω ὅτι προσξενούμενος καὶ οἱ δύο ἀποτελεστικὰ κολαστῶν εἰς ὄλας τὰς κλάσεις τῆς κοινωνίας. Ἡ Ἑμμια με τὸ εἶλεγε ἀκόμη χθές. Ἀγαπᾷ νὰ σὲ βλέπω ὁμοῦ με τὸν Βερνέϊλον, αὕτη ἦ ἔως τις τῆς μεγαλοφῶνως . . .

— Εἶμαι λοιπὸν τόσον εὐτυχὴς, ὥστε τὴν ἐνέπνευστα εὐνοϊκὴν περὶ ἐμοῦ γνώμην! διέκοψεν ὁ Βερνέϊλος.

— Πῶς θέλεις νὰ ἔχῃ ἄλλως; ἤθεύρει ὅτι εἴμεθα συνδεδεμένοι διὰ στενῆς καὶ ἀδιορρήτου φιλίας.

— Αὕτη παραστάνει ἀπόψε λέγεις. . . Ὁ ἄπάγω! Ὁ! βεβαίως θὰ ὑπάγω. . .

— Δηλαδὴ θὰ ὑπάγωμεν ὁμοῦ; ἐνδύσου, θὰ ὑπά-

γωμεν ἀκολούθως; νὰ προγευματίσωμεν ὁμοῦ, ἐπειδὴ δὲν θὰ σ' ἀρῆσω ὅλην τὴν ἡμέραν· ἡ Ἑμμια πολὺ ὀρθῶς ἔκαμε τὴν παρατήρησιν τούτην· δύο ἀθροισμα ὡς ὑμεῖς, δὲν πρέπει νὰ χωρζωνται οὐδὲ μιαν στιγμήν.

Ὁ Κάμιλλος μετῆ ἐφώναζε κατὰ τῆς τυραννικῆς ταύτης ἀξιώσεως, καὶ ἐξῆ εἰσα συγγνώμην, αὐτοῦ εἶχε κατεπειγούσας νομοθετικὰς ἐργασίας, αἵτινες ἀπῆλθον τὴν ἀμεινον φρονιὰ του, δὲν ἠδυνήθη ν' ἀποφύγῃ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἀμεταθέτου ἰδέας, ἣν εἶχεν ὁ Ἄρθουρος νὰ τὸν καθέτῃ δι' ὅλης τῆς ἡμέρας.

— Ἐδύσου, τοῦ εἶλεγε, δὲν θὰ ἐξέλθῃς ἀνεῖ ἐμοῦ, ἡ δημεῖα ὁ εἰρητήριον τούτου· καὶ βαλαάντιον πλήρες χουσοῦ ἐνν δόσης δὲν θὰ ὑπῆθῃ; νὰ προμηθευθῆς ἄλλο.

Ἡ ἀπειλή αὗτη ἔσπευσε τὸ ἄπτελεστικὸν ἐπειδὴ καὶ ὅλον τὸν κότμον ἐν τοῦ ἔσδου, δὲν ἠθέλε νὰ λείψῃ ἀπ' αὐτὴν τὴν παρῆστασιν, ὁ Κάμιλλος ἠναγκάσθη λοιπὸν νὰ ὑπκούσῃ τὸν ὀδικῶν του ποιητῆ, πετιῶντα ἐκ τῆς χαρᾶς ὅτι ἐγράψαι ἐκ τοῦ βραχίονος τὸν βουλευτὴν, περὶ οὐώμιλον ὄλοι οἱ Παρῆστοι· ὅθεν ὀτάκις διέβαινε πλησίον τινός, ὅστις ἐφαινετο ὀλίγον σημαντικὸς, ἐφρόντιζε νὰ διμιλῆ πρὸς τὸν Κάμιλον μεγαλοφῶνως ἐνικῶς, κράζων αὐτὸν ἐξ ὀνόματος. Πρὶν φθάσῃ εἰς τὸ Βράχον τοῦ Καγκάλου συνήτησεν ὑπὲρ τοὺς δεκαπέντε, τοὺς ὁποίους μόλις ἐγνώριζε, μὴ λησμονῶν νὰ εἶπῃ, εἰς ἕκαστον αὐτῶν ὅτι ἐπήγαινε νὰ γευματίσῃ με τὸν Κάμιλλον Βερνέϊλον, τὸν Μιραβῶ τῆς ἐποχῆς ταύτης· ἐκ τῶν δεκαπέντε, ὀκτὼ ἠνάγκασε νὰ ἔλθουν νὰ γευματίσουν μαζὺ του. Οἱ ὀκτὼ οὗτοι ἦσαν ἀκριβῶς, εἰ ὀλιγώτερον γνωστοὶ εἰς αὐτόν.

Μετὰ τὸ πρόγευμα, ἐπῆγε τὸν Κάμιλλον ἀπὸ κύκλον εἰς κύκλον, ἀπὸ θεάτρον εἰς θεάτρον, τόσον ἐπιτηδείως, ὥστε ἔως νὰ ἔλθῃ ἡ ἔσπερας, ἀπήλασε τὴν εὐχαρίστησιν νὰ παρουσιάσῃ τὸν φίλον του, τὸν εὐγλωττον βουλευτὴν, ἀπὸ τὸν ἀθλιώτερον τῶν ἐπιρρολιδογράφων, ἔως εἰς τὴν ἀθλιωτέραν χορεύτρια.

Ὁῦτω τὸ ἔσπερας ὅταν ὁ Κάμιλλος ἐκάθησεν εἰς τὸ θεωρεῖον, τιμὴν τῆς κοπῶδους ἡμέρας του, ἐδὲ εἶπε θέσις, τὴν ὁποῖαν ἀκριβῶς ἐκέρδισα· ἐὰν ἤμην ποιητῆς, θὰ ἤρχον εὐδὲ τὴν ἐπαύριον ἐμρολιγιοῦ διὰ τὰ βίβονα, ὅσα ὑπέριον.

Ἄλλὰ μετ' ὀλίγον ὑψώθη τὸ παραπέταγμα· ἡ Ἑμμια περὶ σὴν ὄρασιότατα, ὀνωτέρα τὰρὰ ποτὲ, ὅταν ὁ Κάμιλλος ἐλητμόνησεν ὄλα, θυμαζῶν τὴν θελικνωτάτην ὑποκρίσιν.

Ἐπανελθὼν εἰς τὸν εἰῶν του, δὲν ἠδυνήθη νὰ κοιμηθῇ, ἡ σκιά τῶν θελητήριον τῆς Ἑμμιας τὸν κρατάσκει τὴν ἐπαύριον αὕτη ἠώτισε τὸν Ἄρθουρον διατὶ δὲν ἦλθεν ὁ φίλος του νὰ τὴν ἴδῃ.

Ὁ Ἄρθουρος ἐμεινε ἐκστατικὸς.

— Πῶς; ἀπεκρίθη, ἐρ βούμαι μήπως μ' ἐπιπλήξετε, διότι ἠθέλησα νὰ σᾶς τὸν παρουσιάσω, καὶ ἰδοὺ ἦδη παραπονέθητε διότι δὲν τὸν φέρω πλέον!

— Ἀναμφιβόλως, ἀπεκρίθη ἡ Ἑμμια, θὰ με ὑποχρεώετε πάντοτε, ὅτανκις με παρουσιάζετε ὑποκείμενα, ὡς τὸν κύριον Βερνέϊλον· ἀπομακρύνετε πάντοτε ἀπ' ἐμέ τοὺς νέους τοὺς φθείροντας ἐν τῷ μίσῳ

ριληθόνου δκηρίας τήν ζωήν των· ἀλλά φερέτέ μου πάντοτε ἐκείνους, ὡς σκοπὸς εἶνε ἡ δόξα, οἵτινες γυναιάν ψυχὴν ἐνώουσι μὲ ὠραίαν μεγαλοφυίαν, ἐπειδὴ τότε θὰ εἶμαι εὐτυχής, ἐκπράζουσα εἰς ὑμᾶς ἔλην μου τὴν χαράν.

— Εἶναι ἀληθές; ἐμυρμούρισεν ὁ Ἀρθούρος καθ' ἑαυτὸν, ἡ Ἔμμα ἀγαπᾷ τοὺς ἀξίους ἀθρώπους καὶ τοῦτο μοὶ ἐξηγεῖ καθαρῶς τὴν προτίμησιν ἢ μοὶ δίδει. Ὡ θεῖα γυνή! προσέθεσε λαμβάνων τὸν πῖλόν του διὰ νὰ τρέξη εἰς τὸν νέον βουλευτὴν· αὐτὴ γνωρίζει, ὅτι ὁ Κάμιλλος εἶναι ὁ φίλος μου, ὁ καλλίτερος φίλος μου, καὶ ἰδοὺ διὰ νὰ εὐχαριστήσῃ ἐμὲ διαχέει ἐπ' αὐτοῦ ἐν μέρος τῶν αἰσθημάτων ὅσα τρέφει πρὸς ἐμέ.

Ἵταν ὁ Ἀρθούρος ἔφθασεν εἰς τὸν οἶκον τοῦ φίλου του, οὗτος ἀνέβαινεν εἰς τὸν δῖφρον του διὰ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν βουλήν.

— Σὲ συνοδεύω, τῶ εἶπεν ὁ Ἀρθούρος, ἐπειδὴ ἔχω νὰ σοὶ διακονήσω σπουδαιότατον, φίλε μου, ἐπρόσθεσεν, ὅταν ὁ Κάμιλλος ἐμάστιξε τὸν ἵππον, τώρα ἔρχομαι ἀπὸ τὴν Ἔμμαν· βλέπεις εἶμαι ὅλος συγκινημένος, διότι ἡ Ἔμμα μὲ ἀγαπᾷ περισσότερον παρὰ ποτέ.

Ἵ Κάμιλλος ἠθάνθη κακοδιαθεσίαν· πᾶς ἄλλος ἐκτὸς τοῦ Ἀρθούρου, ἐὰν ἐπρόφερε τοὺς λόγους τούτους θὰ τὸν κατέσταιεν ὠχρότατον ὡς τὸν θάνατον.

— Στοχάσου, ἐξηκολούθησεν ὁ Ἀρθούρος, ὅτι ἡ Ἔμμα μ' ἐπέπληξε διότι δὲν ἀνενώσες τὴν ἐπίσκεψίν σου.

Ἵ Κάμιλλος ἔκαμεν ἀκουσίως τόσον ἀπότομον κίνησι, ὥστε ἡ χεὶρ του σύρξα βιαίως τὸν χαλινὸν ἀνώρθωσε τὸν ἵππον του· καὶ ὀλίγον ἔλειψε νὰ καταπατήσῃ δύο τρεῖς χάσκοντας εἰς τὴν ὁδόν.

— Ναί, φίλε μου, ἡ Ἔμμα εἰξέυρει πόσον σὲ ἀγαπᾷ· ἐπειδὴ εἶσαι ἀληθὴς φίλος μου, δὲν εἶναι οὕτως· ἄλλως, τοιοῦτοι ἄθροποι, ὡς ἡμεῖς, πρέπει νὰ ᾔναι ἀφωτισμένοι εἰς ζωὴν καὶ εἰς θάνατον· ὥστε, παρατηροῦσα τὴν συνδέυσάν μας μεγάλην ταύτην φιλίαν, ἡ Ἔμμα μ' ἔκαμε νὰ καταλάβω θετικῶς, ὅτι θὰ ὑπερευχαριστήθῃ εἰς τὸ ἔξῃς νὰ τὴν ἐπισκέπτεται· τότε ὡς καλὸς καὶ εὐκρινὴς φίλος ἔσπευσα νὰ σοὶ ἀναγγείλω τοῦτο, διὰ τὸ ὅποιον θὰ εὐχαριστήθῃς πολὺ βιβίως· ἐπειδὴ παρτήρησα νομίζω, ὅτι μεγάλως θαυμάζεις τὴν περιφρημὸν μας ὑποκρίτριαν.

— Ναί, φίλε μου, μεγάλως θαυμάζω· ἡ ἐκφρασίς δὲν εἶναι ἀρκετὰ ἰσχυρά· καὶ δὲν εἶναι ἀξία νὰ ἐμπνεύσῃ τὸν θαυμασμὸν αὐτῆ ἢ τόσον ὠραία, ἡ ἔχουσα τόσα προτερήματα, ἢ τόσον μετριόφρων, καὶ τόσον σώφρων!

— Εἶναι ἀληθές· ἐσκέφθη ὁ Ἀρθούρος· καὶ νὰ συλλογίζεσθε τις ὅτι ἠγαπήθη ὑπὸ παρομοίας γυναικός! ἄ μεγαλοφυία μου! ἰδοὺ ἡ μεγαλητέρα σου ἀνταμοιβή.

TOM. E'. (Φυλλάδιον 103.)

Πρὶν φθάσων εἰς τὴν βουλήν, ὁ Ἀρθούρος ἐπρότεινεν εἰς τὸν φίλον του νὰ περάσῃ τὴν ἐσπέραν εἰς τῆς Ἐμμας· δὲν θὰ παρστήσῃ ταύτην τὴν ἐσπέραν, εἶπε, θὰ ᾔναι πιθανῶς μόνη, καὶ ἡμεῖς μόνον θὰ ἔχωμεν τὴν εὐτυχίαν ν' ἀπολαύσωμεν τὴν συναστροφὴν τῆς.

Ἵ Κάμιλλος ἐδέχθη προθύμως. Ἡ ἐλπίς νὰ ἴδῃ τὴν ἰδίαν ἐσπέραν, μόνη τὴν προξενήσασαν αὐτῷ τόσον μεγάλην ἐντύπωσιν, ἠῤῥησε τὴν εὐγλωτίαν του· ὑπῆρξε τόσον ζωηρὸς, τόσον λαμπρὸς, ὅτε ἀνέβη εἰς τὸ βῆμα, ὥστε πανταχόθεν ἀντήχησαν ψιθυρισμοὶ κολακευτικοὶ ἐπιδοκιμασίας· ὁ Ἀρθούρος, ὅστις βεβαίως ἐπαθύμει νὰ καθήσῃ μεταξὺ τῶν βουλευτῶν, εἶτε εἰς τὸ κέντρον εἶτε εἰς τὸ δεξιὸν ἢ ἀριστερὸν μέρος, ἠναγκάσθη νὰ καταφύγῃ εἰς τὸ μέρος ἐνθα ἐκάθητο τὸ πλῆθος. Οὕτως ἀποχωρισμένος, ἱκανοποιεῖτο φωνάζων εἰς πᾶσαν φράσιν τοῦ Καμίλλου.

« Πόσον ὠραῖον εἶναι, πόσον ὑψηλόν »! Καὶ στρέφων ἀκαταπαύσιως τὰ βλέμματά του πρὸς αὐτὸν, τὸν ἔκαμεν σχήματα ἐπιδοκιμασίας τόσον οἰκεία, ὥστε ἀναγκάσιως ἅπαντες εἰ περὶ αὐτὸν ἐκαταλάμβανον διὲ εἶχε στενωτάτην σχέσιν μετὰ τοῦ ῥήτορος.

Τὸ ἐσπέρας ἐπῆγαν εἰς τὸ μέγαρον τῆς Ἐμμας· ἦσαν συγκινημένοι ζωηρῶς καὶ οἱ δύο, ὅταν ἐπαυεῖδον ἀλλήλους· Μάτην ἡ Ἔμμα ἠθέλησε νὰ διατηρηθῇ ψυχρὰ πρὸς τὸν Κάμιλλον, δὲν ἦτο κυρία ἐαυτῆς· τόσον ἦτο εὐτυχὴς ἀκούουσα τὴν τόσον εὐχαῖον φωνὴν του καὶ τὴν τόσον καταπιστικὴν εὐγλωτίαν του, ὥστε ἡ εὐτυχία τῆς ἐξεφράζετο διὰ τῶν βλεμμάτων τῆς, διὰ τῶν ἐλαχίστων κινήματων τῆς. . .

— Εἶναι πολὺ παράξενον, ἐψιθύριζεν ὁ Ἀρθούρος, πόσον τώρα καλὰ συμφωνοῦσιν, καὶ μολοντοῦτο διὰ τὴν πρὸς ἐμέ φιλίαν τῆς ἡ Ἔμμα τὸν ὑποδέχεται τόσον χαριέντως. Ὡ! ὁ ἔρωσ τῆς γυναικὸς ταύτης θὰ μὲ τρελλάνῃ.

Ἵ Ἀναχωρῶν ὁ Κάμιλλος ἐτόλμησε νὰ ἐρωτήσῃ, ἐὰν ἦτο τόσον εὐτυχής, ὥστε νὰ μὴν τὴν δυσαρσίστησῃ ἀνανεῶνων τὰς ἐπισκέψεις του.

— Κύριε, ἀπεκριθὲ αὕτη μὲ ἐλαφρὰν συγκίνησιν, ἡ εὐχαριστήσις ἦν ἐδοκίμασα ταύτην τὴν ἐσπέραν, εἶναι τόσον ζωηρὰ, ὥστε πρέπει νὰ ζητήσω ἀπὸ ἡμᾶς τὴν ἀνανέωσιν τῆς.

— Ἐμπρός, πραγματικῶς, εἶπεν ὁ Ἀρθούρος εἰς τὸν φίλον του, ὅταν ἐξῆλθον, ἰδοὺ εἶσαι προχωρημένος· ἐὰν δὲν ἦσο νυμφευμένος. . .

— Ἄ! διέκδψε ζωηρῶς ὁ Κάμιλλος, ὡμωσέ μου ὅτι δὲν θὰ ὀμιλήσῃς ποτέ περὶ τούτου.

— Διάβολε! δὲν ἔχω ἀνάγκην νὰ ὀμώσω, ἐνδιαφέρομαι ἐπίσης μ' ἐσὲ νὰ τὸ κρύψω. Ὡ! τί θὰ γείνω ἐὰν τὸ μάρῃ!

Ἵ Κάμιλλος δὲν εἶχε τὴν ἐλαχίστην ἀμφιβολίαν.

B. (ικρολυθῆ).